

Ἀκαθόριστος, ἀμφισβητούμενος: *Τὰ χωράφια εἶναι ἀγνώμιαιστα* (ἀμφισβητούμενα μεταξύ τινων).

ἀγνώμια ἢ, Ἡπ. — ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2,84 ἀγν-
μα Μακεδ. (Ζουπάν. Σισάν.) ἀνεγνώμια Ἡπ. Μακεδ.
(Καστορ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀγνώμιος.

1) Ἀνοησία, μωρία, ἀνόητος πρᾶξις ἐνθ' ἄν.: *Σχῶρ' σέ
ἐν, ἔφτιξιν, ἔκαμι μιά ἀγνῶμια Ζουπάν.* || Ἄσμ.

Ἀγάπη ποῦ 'χα κ' ἔχασα ἀχ' τὴν ἀνεγνώμιά μου
τώρα γυρίζω καὶ τηρῶ καὶ καίετ' ἡ καρδιά μου

π. Συνών. ἀγνώμιος 1. 2) Ἀπορία, ἔκπληξις Ἡπ.
|| Ἄσμ.

Κρυφοθιγαίνομαι κ' ἐγὼ | καὶ μ' ἀγνώμια ἀπομνέσκω
ΚΚρυστάλλ. ἐνθ' ἄν.

ἀγνώμιαστος ἐπίθ. Σύμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. γνῶμιαστος < γνῶ-
μιάζω.

Αὐτὸς ποῦ δὲν γνωμιάζει, ὁ μὴ εὐκόλως ὀργιζόμενος,
εὐκολος, ἥπιος, πρᾶος. Ἀντίθ. γνῶμιάρις.

ἀγνώμιος ἐπίθ. Ἡπ. Θράκ. (Σαρεκκλ. Σκοπ.) Κρήτ.
Μακεδ. (Κοζ.) Πόντ. (Ἀμισ. Τραπ.) Σκόπ. Σύρ. Τήν.
ἀγνῶμιος Θεσσ. (Ζαγορ.) Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Μακεδ.
(Μελέν. κ.ά.) ἀνέγνῶμιος Ἡπ. Πελοπν. (Λάστ.) — ΙΒηλαρ.
Ποιήμ. 76 ἀνέγνῶμιος Ἡπ. (Ζαγόρ.) Μακεδ. (Καστορ.
Κοζ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. κ.ά.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀγνώμιων = ἄβουλος, ἀνόητος, ἂν μὴ
νεώτ. ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. γνῶμιη. Τὸ παρ'
Ἡσυχ. «ἀγνώμιον» ἀνόητον» καὶ τὸ παρὰ Λουκιαν. Ἰκαρ.
7(758) ἀγνώμιον δύναται νὰ εἶναι οὐδ. ἄμαρτ. τύπ. ἀγνώμιος
ἢ καὶ τοῦ ἀγνώμιων, ὅπερ πιθανώτερον. Ἰδ. Θησαυρ.
ἐν λ. ἀγνώμιος. Διὰ τὸ ἀγνώμιος-ἀνέγνῶμιος ἰδ. ἀ-
στερητ. 1 δ κέξ.

1) Ἀπερίσκεπτος, ἀσύνετος, ἀνόητος Ἡπ. (Ζαγόρ.
κ.ά.) Θράκ. (Ἀδριανούπ. Σαρεκκλ. Σκοπ.) Μακεδ. (Κοζ.
Μελέν. κ.ά.) Πελοπν. (Λάστ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Σύρ. Τήν.:
Τί ἀνέγνῶμιος ποῦ εἶσι, καημένι! Ζαγόρ. || Ποιήμ.

*Ἔστοχάστηκε ἀρκετό του | γιὰ τ' ἀνέγνῶμιο μυαλό του,
ὅσο τότες εἶχε πάθει | ἀπ' αὐτό του γιὰ νὰ μάθῃ*

ΙΒηλαρ. ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀγνώμιος 2, ἀγνώμιος Β 1,
ἀντίθ. γνῶμικός, γνωστικός. Ἡ σημ. καὶ ἀρχ.
Πβ. Ξενοφ. Ἀπομνημ. 1,2,26 «νέω ὄντε αὐτῷ, ἡνίκα
καὶ ἀγνώμιονεστάτω καὶ ἀκρατεστάτω εἰκὸς εἶναι, Σωκρά-
της παρέσχε σῶφρονε» καὶ Λουκιαν. Ἰκαρ. 7(758) «ἀγνώ-
μιον... καὶ παντελῶς τετυφωμένον, τὸ περὶ τῶν οὕτως
ἀδῆλων... ἀποφαίνεσθαι». β) Ὁ μήπω νοῶν, ἐπὶ
παιδίου Στερελλ. (Αἰτωλ.) Πελοπν. (Λάστ.): *Εἶνι μικρὸ
κι ἀνέγνῶμιον ἀκόμα Αἰτωλ. Ἀνέγνῶμιον πιδὶ ἀκόμα, τί νὰ
σοῦ κάμῃ; αὐτόθ.* || Ἄσμ.

Κ' ἤμουν μικρὸ κι ἀνέγνῶμιο, μὲ φίλησαν τὸ δόλμο

Λάστ. γ) Ὁ ἄνευ ιδίας γνώμης, ἄνευ θελήσεως Θράκ.
(Σαρεκκλ.): *Πάντα μικρούλλα, παιδὶ σκολειοῦ, πάντα ἀγνώμη
καὶ σκλάβα 'ς τὴ θέλῃσι τῆς μάνας.* 2) Κακὸ γνῶμιος,
κακὸς τρόπος, σκληρὸς Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Πόντ. (Ἀμισ.
Τραπ.): *Ἀγνώμιος ἄνθρωπος ἐν Ἀμισ.* || Ἄσμ.

*Ἀλιθι, μύλι μ', ἄλιθι μῆς ἀγνώμης κουρμάκι,
νὰ κάμ'ς ἀλεύρι κόκκινου κι τὴν πασάλη μαύρη*

Ἀδριανούπ. 3) Ἐπὶ ἀτμοσφαιρικῆς καταστάσεως,
ἀσταθῆς, εὐμετάβολος Κρήτ.: *Εἶδα καιρὸ ἀγνώμιο ποῦ
κάμνει! Κρήτ.*

ἀγνώρα ἐπίρρ. ἄμαρτ. ἀνάγνῶρα Τσακων.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀγνώρος. Ὁ τύπ. ἀνάγνῶρα καὶ παρὰ
Βλάχ.

Ἀγνώριστος, κρυφίως, λανθανόντως: *Ταξιδεύω ἀνά-
γνῶρα.*

ἀγνώριμος ἐπίθ. Ἰθάκ. Κέρκ. Κορσ. Πελοπν. (Λα-
κων.) Πόντ. (Τραπ.) ἀγνώριμους Θράκ. (Ἀδριανούπ.)
ἀναγνώριμος Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Οἶν. κ.ά.) ἀνεγνώρι-
μος Κάρπ. Κέρκ. Νίσυρ. Παξ. Πελοπν. (Καλάβρυτ. Κυ-
νουρ. κ.ά.) Πόντ. (Κερασ. Κρώμν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ.
Χαλδ.) Τήλ. ἀνιγρώμους Μακεδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. γνῶριμος. Διὰ τὴν
μετάθ. τοῦ ν καὶ ρ ἐν τῷ τύπ. ἀνιγρώμους πβ. γνῶ-
ρίζω-γρῶνίζω.

1) Ἐκεῖνος τὸν ὅποιον δὲν δύναται τις ν' ἀναγνώ-
ρίσῃ εὐκόλως, ὁ ἐξηλλοιωμένος τὴν μορφὴν διὰ νόσον ἢ
χρόνον Κάρπ. Μακεδ. Παξ. Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Πόντ.
(Ἀμισ. Κερασ. Οἶν.) Τήλ. κ.ά.: *Ἀνεγνώριμος ἔγινες, γιέ μου
Τήλ. Ἐκατάντησε ἀνεγνώριμος ἀπὸ τὴν ἀρρώστια, νὰ τόνε ἰδῆς
δὲ γνωρίζεται Παξ. Ποῦ 'ν ἀρρώστια ἀνιγρώμους γιόν'κιν
Μακεδ. Ὑστερα ἀναγνώριμος σὰν ἦρθα 'ς σὸ χωρίο μας ὁλό-
γερα, αἰεῖνο πα ἦτουνε ἀσ' ἐμένα ἀναγνώριμο (ἐκεῖνο ἦτο
περισσότερον ἐξηλλοιωμένον ἀπὸ ἐμέ. Ἐκ παραμυθ.)
Ἀμισ.* || Ἄσμ.

*Ἐκεῖ κοιμᾷτ' ὁ Γιάννης τ' Ἀντρονίκου ὁ γιὸς
σφαμένος καὶ κομμένος κι ἀνεγνώριμος
Καλάβρυτ.*

*Μ' ὡς γιὰ τὸ ριζικό της ἄστρο δὲν ἦβγε,
μόνον ἔναν ἀστρίτσι 'ς τὴν ἀνατολὴ
θελὸ καὶ βουρκαωμένο κι ἀνεγνώριμο*

Κάρπ. Συνών. ἀγνώριστος 1, ἀγνώρος Α 1. 2)
Ἀγνώστος, ξένος Κέρκ. Κορσ. Πελοπν. (Λακων.) Πόντ.
(Κερασ. Οἶν. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.): *Κάνεναν ἀνεγνώριμον δὲν
ἄφινε ν' ἀνέβῃ ἀπάνω, γιατί ἦτον ὁ κόσμος προδότης Πελοπν.
Ἔρθε εἰς ἀνεγνώριμος Ὁφ. Ἀνεγνώριμα κόζμα (μέρη) Χαλδ.
|| Ἄσμ.*

*Ὁ Κωσταντῖνος στρατηγὸς στρατιωτικὰ φορένει
καὶ κάνει τ' ἀνεγνώριμο κι ὅλο μπροστὰ πηγαίνει*

Κυνουρ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀγνώμιος 1. 3) Ἀνυπολό-
γιστος, ἀφάνταστος, μέγας, πολὺς Κάρπ. || Ἄσμ.

*Νὰ κουπές. | Σὰ βροντές. | Χαμοβροντές. | Κι ὡσὰν
ἀστραπές. | Θελές καὶ βουρκαωμένες. | Κι ἀνεγνώριμες.*

β) Οὐδ. πληθ. ἀνεγνώριμα ὡς οὐσ., ἡ ἀλλοδαπὴ Πόντ.
(Χαλδ.) || Ἄσμ.

*Τὴν κὺρ Ἑλγὴν ψαλαφοῦν ἀτεν μακρὰν 'ς σὴ Ρωμανίαν,
'ς σὰ ξένα, 'ς σ' ἀνεγνώριμα, 'ς σὸ μεγάλ' τὴ Ρωμανίαν
Χαλδ.*

ἀγνώρισια ἢ, ἀγν. τόπ. ἀγρῶνισα Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀγνώριστος. Διὰ τὸν σχηματισμὸν
πβ. ἀ- στερητ. 1 β. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

Τὸ νὰ εἶναι τις ἀγνώριστος, μεταβολή, ἐξαλλοίωσις τῆς
μορφῆς ἐνθ' ἄν.: *Ἡ ἀγνώρισιά του δὲ λέγεται ἀγν. τόπ.*

ἀγνώριστος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν.)
ἀγρῶνιστος Ἀστυπ. Κάλυμν. Κύπρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)
ἀγνώρ'στος Μακεδ. (Βογατσ.) ἀγνώριστους Θεσσ. (Ζαγορ.)

